

МОЛОДІЙ КОМУНІСТИЧНИЙ КОМП'ЮТАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 8 (281)

Неділя, 17 липня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ДО ПЕРЕМОГИ ПРАЦІ КОМУНІСТИЧНОЇ

Могутньо хвилю прокотилися по всій нашій країні почин московських залізничників, які вирішили жити і працювати по-комуністичному. Незадовго до відкриття XXI з'їзду КПРС повсюдно спалахнули зірки нового змагання. Йому, цьому славному рухові, трохи більше півтора року, а в ньому вже беруть участь понад три мільйони трудящих, він став могутньою силою.

Це не просто тільки новий ступінь змагання. Цей рух знаменує собою пробудження в масах комуністичної свідомості, появу рис людини майбутнього, про які говорили основоположники наукового комунізму.

Нахненна праця в ім'я всього суспільства, навчання, товариська взаємодопомога, підвищення культурного рівня — ось відмінні особливості нової людини.

Значимість комуністичного змагання, його вплив на робітничі колективи у розв'язанні величезних накреслень семирічки важко переоцінити. Це блискуче підтверджує життя підприємств, будов, колгоспів і радгоспів нашої області. Одним з перших високе звання бригади комуністичної праці було присвоєно колективу стержнівців Галини Бардіної із заводу «Червона зірка», бригаді Григорія Вірича з Кременчукгесбуду та іншим.

За їх прикладом на підприємствах піднялася хвиля руху за дострокове виконання планів великого семиріччя. Тепер під знаменем бригад комуністичної праці стали десятки колективів, серед яких — доярки комсомольсько-молодіжної ферми колгоспу «Рассвет», Ново-Українського району, екіпаж тепловоза машиніста І. Дідюра з Гайворонського паровозного депо, зміни майстрів О. Чернія, І. Лещенка з Байдаківської брикетної фабрики та інші.

Наприкінці травня цього року в Москві відбулася Всесоюзна нарада передовиків змагання за звання бригад і ударників комуністичної праці. У проникливій яскравій промові М. С. Хрушова, виступаючи учасників наради і прийнятому Зверненні пам'яті підсумки звершень розвідників майбутнього, намічені нові рубежі для просування вперед до перемоги праці комуністичної.

Після цієї наради в нашій області, як і по всій країні, ще більше розвинувся цей патріотичний рух. Хіба не знаменням часу є те, що на ударній комсомольській будові — Кременчуцькій ГЕС за почесне звання тепер змагаються близько ста бригад, екіпажів і дільниць? Ці колективи в труді і побуті рівняються на прославлені комсомольсько-молодіжні колективи комуністичної праці, які очолюють Григорій Отенко, Алевтина Шабанова, Володимир Сизоненко та інші. Це вони виступають тепер заспівувачами змагання за те, щоб у цьому році достроково здати потужну гідроелектростанцію в повну промислову експлуатацію.

Багато чудових рис не тільки в труді, а й у побуті, взаємовідносинах з'явилося у робітників електроапаратної дільниці комуністичної праці Олександрійського електромеханічного заводу. Турбота всіх про кожного, спільна боротьба з віджилими звичками здружила людей. Серед таких утихомирились бешкетники, не з'являється п'яниця, ледар. Комсомольці та молодь цікавляться побутом, дозволяють і навчанням кожного, не залишають у біді товариша.

А скільки є в нас таких чудових колективів, де завжди б'є жива творча думка, де кожний вчиться, підвищує свою кваліфікацію, розумно, культурно використовує своє дозволення!

Священний обов'язок комсомольських організацій, райкомів і міськкомів ЛКСМУ — всіляко підтримувати цей рух, турбуватися про те, щоб швидше визрів ґрунт для такого змагання на всіх підприємствах.

Особливо велику увагу слід приділити розвитку комуністичного змагання в сільськогосподарському виробництві. Адже не секрет, що на селі цей патріотичний рух у нашій області ще не дістав належного масового поширення.

Нехай же множаться ряди ударників і колективів комуністичної праці — невтомних розвідників, які сьогодні у звитязному труді прокладають шляхи в світле комуністичне завтра.

Почато монтаж першого агрегату

БРАТСЬК. (ТАРС). Гідромонтажники встановили в проектне положення копус відсмоктуючої труби гідроагрегату № 20. Копус цей буде фундаментом для статора турбі-

ни. Це значить, що будівельники Братська, виконавши своє зобов'язання, взяте на честь липневого Пленуму ЦК КПРС, приступили до монтажу першого гідроагрегату станції.

МЕТАЛ — ХЛІБ МАРТЕНІВ

ЯКУ комсомольську зустріч Дню металурга підготувала молодь? — в таким запитанням наш кореспондент звернувся до комсомольських працівників районів і підприємств. Нам повідомили:

с. ХРУШОВ. Секретар комітету комсомолу Кременчукгесбуду Микола Величко:

— Своє річне завдання по заготівлі металевого лому молоді гідробудівники виконали достроково. У подарунок металургам вони відправили 1525 тонн чорного металу і 958 кілограмів кольорового.

На рахунок комсомольської організації Управління ГЕС і греблі (секретар Микола Гура) — 161 тонна.

БОБРНЕЦЬ. — Комсомольці і молодь району з початку року зібрали й відправили мартенівцям 183,7 тонни металолому, — говорить секретар райкому ЛКСМУ І. О. Оковитий. — Протягом неділяника ми зібрали 8,5 тонни.

Перекожем виїшла комсомольська організація колгоспу «Червона зірка» (секретар Борис Гуженко). Вони заголовила 2,5 тонни брухту. Таку ж кількість зібрала молодь РТС.

КІРОВОГРАД. — Хороший подарунок металургам країни підготували молоді робітники вантажного автопарку № 2, — сказала секретар комсомольської організації Людмила Стелос. — Вони вже здали 38 тонн чорного і 1453 кілограми кольорового металу.

На Кіровоградській взуттєвій фабриці Валя Дерепас працює шліфувальною підшою. Але вміє вона добре виконувати не тільки цю операцію. Комсомолка оволоділа ще кількома професіями.

Де б не працювала Валентина, зміни завдання вона перевищує не менше, як у півтора раза.

На знімку: Валентина Дерепас. Фото В. КОВПАКА.

Пленум Центрального Комітету КПРС

Другий день у Москві триває Пленум Центрального Комітету КПРС. Який обговорює питання про хід виконання рішень XXI з'їзду партії про розвиток промисловості, транспорту і впровадження у виробництво найновіших досягнень науки і техніки.

14 липня засідання почалося доповіддю голови Державного комітету Ради Міністрів СРСР по автоматизації і машинобудуванню А. І. Костюсова. Він навів цифри і факти, що свідчать про велику роботу по впровадженню нової техніки, яка проводиться тепер в країні. Заміняється застаріле устаткування, освоєється випуск більш досконалої продукції. Тов. Костюсов говорить потім про створення комплексно-механізованих і автоматизованих цехів та підприємств, відзначаючи, що масштаби цих робіт не можна ще визнати достатніми.

Тепер розробляються пропозиції про прискорення розвитку найважливіших галузей машинобудування і приладобудування. Доповідач спиняється на завданнях, які стоять перед підприємствами, науково-дослідними інститутами, зайнятими розробкою нової техніки, порушує питання модернізації устаткування, спеціалізації виробництва.

Потім на Пленумі виступив з доповіддю директор Інституту електрозварювання Академії наук Української РСР В. Є. Патон. Вчений на конкретних фактах розповів як впроваджується зварювання у виробництво. Безперервно зростає випуск конструкцій, виготовлених цим прогресивним способом. Тепер у народному господарстві налічується близько 12 тисяч автоматів і напівавтоматів для дугового зварювання і понад 40 тисяч контактних машин. Це значно перевищує масштаби будь-якої з європейських країн, а по дуговому механізованому — і масштаби США. Доповідач значну увагу приділив проблемі впровадження нової техніки. Над нею взяв шефство комсомол України. Інститут електрозварювання в співдружності з Челябінським трубопркатним заводом достроково виконав зобов'язання підвищити швидкості зварювання труб для магістральних газопроводів до 210 метрів за годину. Таких швидкостей не знають зарубіжні трубні заводи.

Радянська зварювальна наука, сказав наприкінці В. Є. Патон, перебуває на великому піднесенні. Армія радянських зварників, яка налічує в своїх рядах кілька сот тисяч чоловік, докладає всіх своїх сил, усіх своїх знань, вміння й енергію, щоб втілити в життя історичні рішення партії про дальше прискорення темпів технічного прогресу.

В дебатах на доповіді про хід виконання рішень XXI з'їзду КПРС про розвиток промисловості, транспорту і впровадження у виробництво найновіших досягнень науки і техніки виступили товариші: Л. М. Єфремов (секретар Горьківського обкому КПРС), В. О. Транзєніков (академік, директор Інституту автоматики і телемеханіки Академії наук СРСР), Д. А. Кунаєв (секретар ЦК КП Казахстану), А. П. Кириленко (кандидат у члени Президії ЦК КПРС, секретар Свердловського обкому КПРС), А. Ф. Йоффе (академік, директор Інституту напівпровідників Академії наук СРСР).

На вечірньому засіданні виступили товариші: О. Г. Картавіх (старший вальцовальник листопрокатного цеху Кузнєцького металургійного комбінату), В. Ф. Жигалін (голова Московської міської ради народного господарства), І. В. Спиридонов (секретар Ленінградського обкому КПРС), О. М. Тарасов (голова Білоруської ради народного господарства), О. А. Кольчик (бригадир бригади комуністичної праці шахти ім. Лутугіна тресту «Чистяківантрацит»), Б. П. Бещев (міністр шляхів).

Пленум ЦК КПРС продовжує свою роботу.

15 липня 1960 року на Пленумі Центрального Комітету КПРС закінчи-

лись дебати на доповіді про хід виконання рішень XXI з'їзду КПРС про розвиток промисловості, транспорту і впровадження у виробництво найновіших досягнень науки і техніки.

Виступаючи на засіданні, президент Академії наук СРСР О. М. Несмеянов говорив про ту велику увагу, яку приділяє Академія наук дослідженням, зв'язаним з автоматизацією виробничих процесів, інформував про наукові роботи по чолімерам. Він відзначив зростаючий зв'язок Академії наук з виробництвом. Настав час, сказав тов. О. М. Несмеянов, створити спеціалізовані лабораторії та інститути Академії наук у складі радгоспів і провідних підприємств в економічних районах, які найбільше індустріалізуються.

З трибуни Пленуму секретар ЦК Компартії Узбекистану тов. Ш. Р. Рашидов нагадав, що в минулому році на червеному Пленумі республіки було піддано серйозній критиці за поставки текстильної промисловості бавовняного волокна з великою засміченістю. Парторганізація Узбекистану, повідомив промовець, вжила і вживає заходів до того, щоб усунути цей недолік. Тепер впроваджується у виробництво нова спеціальна волоконочисна машина. Тов. Рашидов ставить питання про необхідність розширення будівництва в республіці нових хімічних підприємств на базі величезних газових родовищ, про розвиток виробництва фаянсу, ізоляторів та інших керамічних виробів на базі місцевої сировини.

Слово дістав голова Грузинського радгоспу Г. І. Чоговадзе. Він сказав, що підприємства радгоспу Грузії в 1959 році і в першому кварталі цього року здійснили понад 500 заходів по механізації трудомістких робіт, автоматизації виробничих процесів, впровадженню передової технології і модернізації технологічного устаткування. Всі агрегати на гідроелектричних Грузинської енергосистемі переведено на автоматичний пуск. Механізовано найбільш трудомісткі процеси в чайній промисловості. На одній з чайних фабрик пущено в експлуатацію першу в світі автоматичну лінію переробки чаю.

Секретар Дніпропетровського обкому КП України А. І. Гайвий повідомив Пленум, що трудящі Дніпропетровського економічного району заявили, що вони вже у 1963 році досягнуть рівня виробництва чавуну, сталі, прокату і труб, а також видобутку залізної і марганцевої руди, запланованого на кінець семиріччя. У виконанні цих зобов'язань досягнуто перших успіхів. План шести місяців виконано достроково.

Здійсненню плану електрифікації країни присвятив свою промову міністр будівництва електростанцій Г. Т. Новиков. Він говорив про необхідність підвищення темпів нарощування енергетичних потужностей в республіках головним чином за рахунок спорудження потужних теплових електростанцій в районах вугільних родовищ Казахстану і Сибіру, а також шляхом спорудження ряду високоеконімічних гідроелектростанцій.

На ряді найважливіших проблем технічного прогресу в країні спинився в своєму виступі голова Державного науково-технічного комітету Ради Міністрів СРСР К. Д. Петухов.

На Пленумі виступили також академік, перший заступник голови президії Сибірського відділення Академії наук СРСР С. О. Христіанович, голова Башкирського радгоспу С. І. Кувикін, директор Лисичанського хімічного комбінату В. Ф. Гогін, секретар ЦК КП Туркменістану Б. Овезов, голова Державного комітету Ради міністрів СРСР у справах будівництва В. О. Кучеренко, голова ВЦПС В. В. Гриванін, міністр транспортного будівництва СРСР Є. Ф. Кожевников, член Президії ЦК КПРС, перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін.

Пленум одностайно прийняв рішення в обговорюваному питанні.

(ТАРС).

НАРОДНЕ ГОСПОДАРСТВО УКРАЇНИ НА НОВОМУ ПІДНЕСЕННІ

Центральне статистичне управління при Раді Міністрів Української РСР опублікувало повідомлення про підсумки виконання державного плану розвитку народного господарства республіки за перше півріччя 1960 року.

План виробництва валової продукції в першому півріччі промисловістю УРСР виконаний на 103 проценти. Випуск промислової продукції збільшився порівняно з першим півріччям 1959 року на 9 процентів. План перших шести місяців цього року перевиконала промисловість усіх радгоспів, місцевих Рад, залізничний, морський і автомобільний транспорт.

Перевиконані завдання по видобутку вугілля, нафти, газу, руди, виробництву чорних і кольорових металів, мінеральних добрив, тракторів, сівалок, цементу та інших найважливіших видів продукції. Значно збільшився випуск товарів

народного споживання і харчових продуктів.

Досягнуто значних успіхів у боротьбі за технічний прогрес. За перше півріччя на підприємствах України освоєно виготовлення 70 видів нових машин і механізмів. Введено в дію близько 170 автоматичних, напівавтоматичних і механізованих потоково-конвеєрних ліній, впроваджено в народне господарство республіки 200 тисяч винаходів і раціоналізаторських пропозицій, що дає більш як 1 мільярд карбованців економії в розрахунку на рік.

Перевиконано плани зростання продуктивності праці і зниження собівартості. Здійснено великі капітальні вкладення. Їх загальний обсяг у народному господарстві республіки становив 17,8 мільярда карбованців і перевищив капітальні вкладення перших шести місяців минулого року на 12 процентів. Чисельність робітників і

службовців у народному господарстві Української РСР зростає порівняно з першим півріччям 1959 року більш як на 450 тисяч чоловік.

Нових успіхів досягнуто в сільському господарстві. Колгоспи і радгоспи перевиконали план весняної сівби. Посівні площі всіх сільськогосподарських культур (озимих і ярих) під урожай 1960 року становили 33,5 мільйона гектарів. Кукурудзи посіяно квадратно-гніздовим способом на 2,1 мільйона гектарів більше, ніж у 1959 році. Цукрові буряки вирощуються квадратно-гніздовим способом на площі 1,139 тисяч гектарів.

Поголів'я великої рогатої худоби в колгоспах і радгоспах республіки на 1 липня 1960 року збільшилося порівняно з 1 липня 1959 року на 2,1 мільйона голів, або на 18 процентів, у тому числі корів — на 0,7 мільйона голів, або на 19 процентів.

Поголів'я свиней зросло на 1,8 мільйона голів, або на 15 процентів. Значно збільшилося виробництво продуктів тваринництва.

Тривало далі змінювання матеріально-технічної бази колгоспів і радгоспів. В першому півріччі 1960 року республіка додатково одержала близько 6 тисяч тракторів, 8,5 тисячі тракторних плугів, 9,4 тисячі тракторних сівалок, багато інших машин.

У повідомленні ЦСУ відзначаються також успіхи, досягнуті в розвитку торгівлі, соціалістичної культури і охорони здоров'я, в дальшому підвищенні матеріального добробуту трудящих республіки. Державою збудовано і введено в експлуатацію близько 2,5 мільйона квадратних метрів нбвої житлової площі. Крім того, велику кількість будинків споруджено населенням за рахунок особистих коштів і з допомогою державного кредиту.

(РАТАУ).

кормів на кожну корову. Як бачите, цифра 400 дуже застаріла.

Першим, як і в попередні роки, в силосування включився молодий комбайнер Василь Ремік. Він вперше веде свого комбайна.

Мотовило пригинає до нього ще не зовсім розквітлі голівки соняшника, буйнолисту, переплетену горохом, кукурудзу. В кузов автомашини, яку водить шофер-комсомолец Валентин Марченко, безперервним потоком сипляться подрібнені стебла.

Їх вправно розправляють учні Микола Оніщенко, Іван Огур і Олександр Шевченко. Хлопці вирішили в літні канікули трудитися в колгоспі.

Кілька хвилин — і машина мчить до траншеї. А її місце займає інша. Веселі подруги Галя Кравченко і Катя Сидоренко вправно приймають зелену масу.

Василь Ремік торік скосив 480 гектарів качанистої, а в цьому році вирішив довести виробіток до шестисот гектарів.

— До кінця зміни залишилася ще година, а норма вже перевиконана вдвоє. Та для нас це не межа. Правда ж, Василю Григоровичу? — звертається комбайнер до тракториста В. Захарченка.

— Авжеж! Хіба я маю право відставати від вас, молодих?

О. ГАЙКО.

Біля Костівського сільського клубу, Петрівського району, привертає увагу напис: «За що бореться комсомольська організація колгоспу імені Сталіна». Себеда багатьох пунктів зобов'язання значиться: «Засилосувати кукурудзу з площі 400 гектарів».

— Життя вносить свої поправки, — каже голова колгоспу Г. Г. Максимов. — Ми зберемо на силос близько 1100 гектарів кукурудзи, соняшника й інших культур. І це майже все руками молоді. Навіть за приблизними підрахунками буде по 30 тонн соковитих

ЩЕ ГУДУТЬ на полі комбайни, у яму, що підготовлена поруч, розвантажуються автомашини, а комсомольці з уст в уста передають радісну звістку: сьогодні щодня по 15 тонн укладали в яму. А до кінця робочого дня лишається ще кілька годин — значить, і це не межа, і по 30 тонн силосу на кожну корову неодмінно буде!

З бадьорим настроєм після трудового дня сідать у машини хлопці та дівчата. У вечірніх сутінках далеко по полю багатоголосо луною несеться їх пісня...

К. ЖУРБЕНКО.

На знімку: збирання кукурудзи і соняшника на силос у колгоспі імені Сталіна, Знам'янського району. Справа — шофер Василь Хірса.

Фото В. КОВПАКА.

У ПОХІД ЗА 5 ПО 200

ЗА ГОДИНУ — 15 ТОНН

ЛЕГЕНЬКИМ кивком, у ритмі раптовому вітру золотисті голівки соняшників вітають схід сонця. З двометрової висоти вони кидають розтагнуту тіль на буйне листя кукурудзи. Скільки не глянь — кінця краю не видно цьому жовто-зеленому плесу. Тільки он там вузькою стежкою пролягли вчорашні покоси.

Ось і сьогодні тишу липневого ранку порушує рокіт моторів. З протилежних гіл виткнулись два комбайни. Плинуть вони в барвистому морі, а від них одна за одною відходять автомашини з переповненими кузовами.

Силос пішов! Учора комсомольці і молоді дмитрівської артілі імені Сталіна, Знам'янського району, покладали в траншею перші 150 тонн зеленої маси.

А СЬОГОДНІ молоді колгоспники виїхали в поле разом із сходом сонця, щоб до вечора закласти ще 200 тонн соковитої маси. Їх графік — 15 тонн за годину.

Кілька хвилин, і подрібнена комбайном кукурудза і соняшник вже в траншеї. Не більше доводиться витрачати часу і при навантаженні.

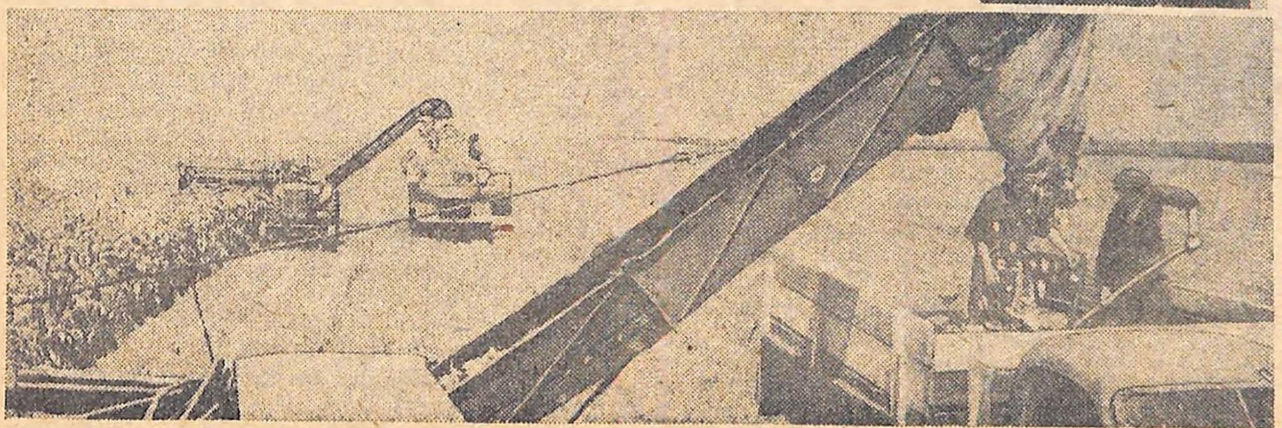
— З такою масою, — посміхається комбайнер Олександр Бочковий, — нам тільки транспорт встигає подавати. Як 100 метрів пройшов комбайн — так і вези.

І ходять впарі два комбайни, сиплять у кузов машини соковиту масу. Часом сердито посвистуючи на шоферів. А сипати є що.

ОДНА за одною машини від'їжджають від комбайна, стрімко мчать вони курним шляхом. А біля ями комсомолец Володимир Купцов та причіплювач Микола Ахметов вправно стягують трактором масу з кузова.

— Тямуші хлопці, вміють секунди лічити, — пояснює Петро Захарович Поляков, якому правління доручило керувати силосуванням.

...Сонце спускається до небокраю. Вправно виводять верх над щертв заповненою траншеєю комсомолки Валя Онуфрієва, Шура Повалій, Ліда Бочкова та молоді колгоспниці Люба Хірса і Галя Лопатюк. Микола Первиненко останній раз поливає водою прищипану сіллю свіжу подрібнену масу. Перша траншея заповнена. 350 тонн силосу є!

Відповідь М. С. Хрущова Ж. Касавубу і П. Лумумба

Радянський уряд заявив, що він подасть Республіці Конго необхідну допомогу, яка може бути потрібна для перемоги її справедливої справи. Цю заяву містить послання-відповідь Голови Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущова президентові Республіки Конго Жозефу Касавубу, прем'єр-міністрові і міністрам національної оборони Патрісу Лумумба.

Касавубу і Лумумба 14 липня надіслали М. С. Хрущову телеграму, в якій повідомляють, що конголезьку державну територію окупували бельгійські війська, і життя президента республіки та прем'єр-міністра в небезпеці. Можливо, вказують вони, будемо змушені просити втручання Радянського Союзу, якщо західний табір не припинить агресію проти суверенітету Республіки Конго.

В посланні М. С. Хрущов підкреслює величезне міжнародне значення героїчної боротьби конголезького народу за незалежність і цілісність Республіки Конго, яка стала жертвою імперіалістичної агресії. Імперіалістична інтервенція проти Республіки Конго — це намагання затримати процес повного визволення

Африки і, якщо можливо, повернути його назад.

Рада Безпеки ООН, відзначає М. С. Хрущов, зробила корисну справу, прийнявши рішення, яке закликає уряд Бельгії до виведення бельгійських військ з території Конго.

Коли б агресія тривала, незважаючи на це рішення, то Радянський уряд заявляє, що виникне необхідність вжити дієвих заходів як по лінії ООН, так і по лінії миролюбних держав, які співчують справі Конго.

У посланні глави Радянського уряду говориться, що коли держави, які безпосередньо здійснюють імперіалістичну агресію проти Республіки Конго і які штовхають їх на це, продовжуватимуть свої злочинні дії, то Радянський Союз не спиниться перед рішучими заходами припинення агресії.

Радянський уряд виходить з того, що агресія в Конго — це не просто локальний конфлікт і питання про припинення цієї агресії має величезне значення для всього світу. Справа Конго є справа всього цивілізованого людства.

(ТАРС).

ТВОРЧИЙ НЕСПОКІЙ МЕТАЛУРГІВ

Дорожити заводською маркою, дбати про честь її, як про свою власну, — в цьому високий зміст нашої праці, нашої гордості робітничої.

«Якість — тільки відміння!» — такий девіз у колективі ливарного цеху, що бореться за звання комуністичного.

Сьогодні, в День металурга, ми ке дарма почували себе законними іменниками — зроблено чимало. В похід за технічний прогрес вже пройдено важливі етапи. Тільки протягом останніх місяців у нас механізовано очищення відливок та транспортування вогнетривкої глини. Встановлення лебідки, дробильної камери, крупногабаритного барабану полегшило працю. Добре позначилось це і на собівартості продукції. За попередні два місяці ми знизили її на 5 процентів. Зобов'язання наше — на 10 карбованців зменшити собівартість кожної тонни придатного литва.

Боремось і за економію сировини — феросплавів. Шихтові матеріали добираються по марках. І якщо звичайної шихти на тонну литва йде біля 300 кілограмів, то марганцевистої — 100—150.

Цех зобов'язався дати 100 тисяч карбованців річної економії за рахунок впровадження раціоналізаторських пропозицій. Минуло півроку, а ми вже наблизились до цієї цифри. Лише від зміни термодіагностичного процесу формовки заощадили 50 тисяч карбованців.

Ми прагнемо дати 100 тонн понадпланового металу для потреб сільського господарства. Безумовно, це буде досягнуто. Така впевненість іде від віри в наших ливарників. А вони підбрались здебільшого молоді — невтомні, завзяті, дружині.

У нас в цеху працюють сталевари, формувальники, крановщики, обрубщики. Але цей поділ спеціальностей тепер став в якійсь мірі

умовним, бо молодь оволоділа іншими, суміжними професіями.

Днями одержав розряд по сталеварінню залізник Іван Нога, що прийшов до нас після демобілізації з Радянської Армії. Одночасно з ним професією сталевара оволодів молодий формувальник Костянтин Гонка. Віра Гвоздирьова, яка рік тому була ще школяркою, тепер теж має дві професії: заготовлювача формувальних сумішей і крановщиці.

Молоді робітники підвищують свої технічні знання, дістають нові, вищі розряди. Наші передовики — сталевари Іван Піскун, Микола Щербина, Олександр Прокопенко, формувальник Іван Пижченко. Це — наша гордість, бо вони у нас виростили, на курсах, відкритих при цехові, здобули знання, розряди.

Щоправда, не всіх тепер задовольняють ці курси. Так, формувальник Анатолій Бабиш готується до вступу в металургійний інститут. Обрубщик Георгій Криволап, закінчивши вечірню школу, має намір піти до технічного вузу.

Наша сім'я робітничая не лише в праці дружна. Часто і в вільну годину ливарників побачите разом. То в нас колективна поїздка у вихідний день до лісу, чи на рибалку, то культпохід у кіно, а то йдемо «боліти» за наших спортсменів: адже їх у цеху багато. Іван Біженко — відомий заводський футболіст, Олександр Іванов, Станіслав Репеніцер, Жора Криволап — у волейбольній команді.

Словом, всі за одного, один — за всіх. Ми впевнені, що здобудем високе звання. Але й тоді не наступить заспокоєння. Завжди йтиме боротьба за нові трудові перемоги, завжди будуть творчі пошуки у тих, хто несе в серці хворіший молодий неспокой.

Ф. ГРАЦ.

майстер ливарного цеху Олександрійського механічного заводу.

ТАНЦЮЄ МОЛОДІЖНИЙ НАРОДНИЙ

УЛЮБЛЕНЦІ СЕЛА

каді української літератури і мистецтва в Москві.

Народний профіль в ансамблі складався не одразу. Хоч організація цього колективу відноситься до 1949 року, та лише на сьомому році свого існування були чітко і остаточно визначені характер дальшої роботи і завдання. В цьому — незаперечна і велика заслуга нового керівника ансамблю Анатолія Михайловича Кривохижі.

Аналізуючи всю попередню діяльність колективу, Анатолій Михайлович дійшов до висновку: в основу роботи необхідно покласти народний танець, потрібно створити такий ансамбль, який би постійно вибирав все найкраще, що є в на-

фольклорного матеріалу учитель-пенсіонер с. Перегонівки, Голованівського району, Петро Михайлович Світ. Так народжувався один з головних номерів репертуару «Ятранські весняні ігри», які ансамбль покаже на Декаді в Москві.

Цим не вичерпується програма ансамблю. В його репертуарі — танці шесті національностей Радянського Союзу та народів чотирьох країн народної демократії, а всього загалом близько тридцяти робіт. Підготувати за три роки такий великий і різноманітний репертуар (та ще треба взяти до уваги, що робота над одним танцем відбирає кілька місяців) — справа дуже і дуже нелег-

В ансамблі, як і взагалі в будь-якому колективі чи то виробничому, чи мистецькому, немінуча плінність. Але на роботі останнього вона позначається особливо негативно. Адже кожному ясно, що вибулого члена художнього колективу не замінити отак одразу і будь-ким. Потрібні місяці і місяці копіткої роботи з новими учасниками. В ансамблі успішно розв'язали цю проблему. Створені і паралельно працюють за однією програмою дві дитячі групи і одна підготовча. Колектив оновлюється і підтримує на високому рівні своєю художньою формою завдяки цьому резерву.

... Тричі на тиждень (з останнім часом п'ять разів) збираються вечорами на репетицію юнаки і дівчата. Важкувато з приміщенням, немає де працювати, але робота не припиняється. Десь на третьому поверсі Будинку культури, під самим дахом, на якихось п'ятдесяти квадратних метрах площі працює близько півсотні чоловік. Скажемо прямо, що в такій «мансарді» просто нічим дихати. Колектив, безумовно, заслужує на далеко більшу увагу з боку керівників міста.

Та поки що ансамбль працює в таких умовах. По чотири, а то й п'ять годин, до пізньої ночі юнаки і дівчата невтомно трудяться після денної роботи. До декади лишлося не так уже й багато часу. І треба не лише зберегти високу художню форму, але й піднятися ще на новий щабель майстерності. Адже молодіжний Кіровоградський ансамбль буде в столиці Батьківщини захищати честь міста і області. Цього не повинні забувати не лише учасники прекрасного колективу...

Геннадій КУЛЬБАЧКО.

На знімку: сцена з «Ятранських весняних ігор».

родній хореографії, не лише бережно зберігає ці перлини, але й творчо розвиває накопичене, однак, дбаючи про самобутність основи танцю.

На цей час колектив уже мав деякі надбання, і це допомогло успішно продовжити роботу. Готуючись до республіканського огляду художньої самодіяльності, колектив вирішив створити свій, оригінальний номер. І це йому вдалося. Таким номером стали «Ятранські весняні ігри». Щоб глядачі міг їх побачити в усій красі і народній самобутності, довелось працювати кілька місяців. Анатолій Михайлович зробив кількаразову екскурсію у ті місця, де протікає р. Ятрань. Було вислухано десятки пісень, проглянуто біля сотні різних танців, і все це записано на магнітофонну стрічку. Велику, неоцінену допомогу, як говорить Анатолій Михайлович, подав у збірничні

ка. Основним секретом успіху тут треба вважати два фактори: палку любові до мистецтва і молодість учасників. В колективі (за двома-трьома виключеннями) немає дівчат і юнаків старше 22 років.

Коли говорити про майстерність учасників, важко виділити того чи іншого з них. «Всі прекрасні» — можна дати лише таку оцінку. Висока техніка, ліричність і простота відзначають кожну роботу Алли Біди, яка працює швеєю в ательє. А хіба не такими ж словами можна охарактеризувати Валю Марченко, яка працює там же, або Таню Філатову, медсестру, чи, скажімо, Лїду Денисенко?

Про чоловічу групу ансамблю можна говорити і без кінця, і можна визначити майстерність хлопців одним словом: митці! Подивіться, як танцює Володимир Горішний (соло в двох танцях, що йдуть на Декаду), Едуард Павлушенко, слюсар з агрегатного заводу, Юрій Калінін, інженер з заводу «Червона зірка», Олександр Стокарський, — і ви дасте ніяк не нижчу оцінку їх майстерності. Цей перелік можна значно продовжити.

стрибкам, а у волейбол тут грають всі.

ПІСНЯ і танець — хто не поступиться перед вами! І найвимогливіший глядач з задоволенням дивитиметься й слухатиме їх

ВЕСЕЛО,

у виконавці Роми Громова, Тані Новикової, Людї Мудрик, Валіка Лукіна.

— В павільйончику для розваг у нас завжди людно, — говорить Анастасія Іванівна Лошакова, начальник піонерського табору. — Найбільшим допитом користуються книжки з казками і оповіданнями про героїв громадянської і Вітчизняної воєн. Дівчатка, звичайно, найчастіше пораються біля своїх улюблених ляльок. Є в нас і модель діючої залізнички, машинки, рубанки, фуганки,

ЦІКАВО

цікавістю слухали молодші вихованці вранення старшокласників, ударників у праці і навчанні, про екскурсію на Кременчуцьку ГЕС. Особливо багато розпитували вони про турбіни гідроестанції, шлюзи, Кременчуцьке море. Наказують і тепер тим, хто поїде у по-

З ОДНИМИ лише чemoданчиками, в яких лежали ще свіжі конспекти лекцій, підручники та довідники по медицині, прибули до нашого села Іван Якович і Галина Петрівна Сіра.

Привітно, хоч і децю насторожено зустріли люди подружжя. Надто вже молододо вилядали фельдшери. Адже кожному тільки по 19 минуло. Та й на зріст непоказні.

— Хто знає, як лікувати муш. Зовсім діти... — говорили літні жінки.

На прийом до амбулаторії спершу не дуже поспішали. А ті, що прихвдили, просили направити до районної або дільничної лікарні.

Іван Якович цюразу уважно оглядав хворого.

— Це я сам вилікую, — запевняв він. — Немає чого турбувати лікарів дрібницями.

ЯКЩО ж хтось наполягав на своєму, фельдшер не відмовляв, але тут же визначав діагноз і приписував ліки. Просив після відвідування лікаря обов'язково завітати до амбулаторії, бо хотів пересвідчитись сам, та й хворого переконали в правильності свого висновку.

І хворі переконувались... Галина Петрівна Сіра стала матронажною сестрою. Теж настирлива в роботі... Все більше їй почали довіряти, слухатись її порад.

МОЇ ВИХОВАНЦІ

З досвіду юного кролевода

Скільки пам'ятаю, мої батьки займалися кроліварством. Ця пристрасть передавалась і мені. Ще маленьким любив я носити

— Чуйні вони до людей, — стали говорити про подружжя на солі. — Багатьом хворим збор'я повернули.

В районній лікарні висловлюються більш конкретніше:

— В громадському житті села Іван Якович та Галина Петрівна теж займають чільне місце. Як агітатори, вони проводять бесіди серед населення, читають лекції, Іван Якович ось уже другий рік працює секретарем комсомольської організації першої комплексної бригади артілі «Зоря комунізму».

А МИНУЛОЇ осені збудований медпунктом висунув на колгоспних зборах пропозицію про будівництво нового приміщення для амбулаторії.

— Потрібно воно нам, — умовляв всіх Іван Якович. — Обладнаємо новим устаткуванням, довкола сад закладемо.

Переконав. Колгосп виділив гроші, робітників. Та чи не найбільш турбото припало на долю молодого фельдшера. Тепер новий медпункт майже готовий.

Є ще одна риса в подружжя Сірих. Чим більше про них говорять хорошого, дорожать ними і виявляють свою любов до них, — тим скромніше вони поводяться серед односельчан.

І. ЯРОВИЙ.

Село Голиково, Олександрівського району.

На каруселі. Фото В. Ковпака.

кролям траву, капустає листя, морква.

Зараз у мене 217 кролів, а до кінця року буде не менше 400. Трапляються нерідко випадки, коли починаючи кролеводи губляться на перших порах. А це тому, що кролик, хоч і вигідний, але разом з тим і тендітний звірок, вимагає постійної уваги до себе.

Наприклад, я пильно слідкую за своєчасним відлученням молодняка від маток. Коли кроликам 45 днів, я садовлю їх в окрему клітку, а слабших на 5—6 днів залишаю це біля матері. Якщо такого розрізнення не зробити, то пізніше сильніші віднімають корм у слабших — буде нерівномірний ріст.

Корми даю найрізноманітніші, не віддаю перевагу одній траві та концентратам. Вводжу до раціону дубове, вільхове, березове листя. При годуванні зеленим кормом води без потреби не даю.

Багато клопоту завдає кролик тоді, коли хворіє. Спочатку перед численними втратами я просто розгублювався: що робити? Спорудив «ізолятор». Нілких результатів. А потім порадився з ветлікарем, і той допоміг.

Нарешті, про наслідки моєї роботи. В минулому році на утримання свого «господарства» я затратив біля тисячі карбованців. Прибутку ж одержав понад 9 тисяч. Сюди входить вартість реалізованих державі шкірок, зданих на вакцину кролічат та проданих на племенні цілі кролів.

А недавно ЦК ЛКСМУ преміював мене. Я дуже задоволений і всім раджу займатися цією корисною і цікавою справою.

О. ГОРБ, учень 9 класу Олександрівської середньої школи № 1.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» 17 липня 1960 р. 3 стор.

КИЇВ. Зима 1960 року. Головний зал чудового Жовтневого палацу культури. Іде заключний концерт республіканського огляду художньої самодіяльності. Важка оксамитова завіса, гантована золотом, похитується від подиху кількох тисяч глядачів, що заповнили зал.

Там, десь за сценою, кілька баянів почали лірично-журливу мелодію:

Там, де Ятрань круто в'ється, 3-під каменя б'є вода...

А коли завіса піднімається, глядачі затамовують подих... У мальовничому куточку, на березі річки, зібралась молодь на відпочинок. Хлопці і дівчата розтишувались колоритними групами, про щось ведуть розмову. Але нудно так сидіти! Дівчатам хочеться потанцювати, однак капосні хлопці навмисне не хочуть цього помічати, вони з напускною байдужістю точять теревені. Тоді дівчата починають хоровод самі...

Юнацьке самолюбство вражене. Хлопці не витримують і включаються в танець. З різних кутків села прибувають нові і нові групи молоді. Вони вливаються в ряди танцюючих, піддають жару, і ось уже всі завихрились у вогнистому танці.

Коли майже п'ятдесят юнаків і дівчат застигли в динамічній сцені, грім — ні, буря, шквал! — оплесків струсунов стіни залу. Танець «Ятранські весняні ігри» одержав найвищу оцінку на огляді — п'ятнадцять балів. Виконував його Кіровоградський танцювальний ансамбль Будинку культури імені Калініна. А невдовзі після повернення додому колектив пережив нову радість: йому було присвоєно звання народного ансамблю танцю і включено в склад колективів, які будуть представлені на Де-

НАВКРУГИ ТУТ ДІТЯМ

віковічні дуби, густі зарості жовтої акації, шовковик трав і квіти... Дуже багато квітів. Ранкову тишу полошать своїм щебетанням пташки.

Та ось рівно о сьомій у лісові голоси переможно влітається дзвінкий клан піонерського гона. Він сповіщає, що день у таборі розпочався.

У чудовій мальовничій місцевості відпочивають вихованці початкових класів Добровеличківської школи-інтернату. Хороше тут! Все є до послуг юних мешканців: літні спальні, їдальня на свіжому повітрі, душова, павільйончик для розваг. Багато корисних справ зробиля школярі за цей час. Скільки різних квітів, комах, метеликів зібрали вони для свого гербарію! А які враження залишаються після лісових прогулянок і екскурсій!

ВІЙДУТЬ діти на галявину, а на ній ніби хто навмисне розсипав тисячі біленьких зірочок-ромашок, блакитних дзвіночків. Стоять тоді, мов заворожені, очей з дивовижного кияни не зводять. Немало

розмов було про дике козеня, яке так і не вдалося спіймати, про хитру полянку-лисеня, колючих їжаків. Їх дуже люблять Жора Могилей і Саша Белаш. Та ось біда: тікати ухитрюються «трофеї». А хіба можна не згадати маленького шуліку, що випав із гнізда на високому дубі? Довго виходжували його діти, привчили приймати їжу і воду з рук.

Повновладними господарями вважають себе тут піонери та жовтенята. Це вони розчистили алейку, прибрали подвір'я, вимостили камінцями доріжку біля умивальників, допомагають кухарю Василю Матвійовичу Мірошніченку, чергують на кухні, розкладають страви, подають до столу. Самі прибирають також у спальнях.

Є де розвернутися юним спортсменами. Спорт і фізкультура тут у пошані. Мабуть, нічого так не цікавить, як футбол, Сашу Тараненка, Ігоря Лошакова. Галя Денисенко і Ліля Дяченко віддають перевагу бігу і

ПРОЧИТАЙ ЦЮ КНИГУ

У 1958 році ЦК ЛКСМУ заснував щорічну літературну премію імені Миколи Островського за кращу книгу для юнацтва. Торк першим одержав цю премію Ю. Збанацький за роман «Малиновий дзвін».

У 1960 році редакційною радою видавництва «Молодь» на здобуття цієї премії висунути такі твори: «Драги-оругари» (збірка) П. Веронька, «Європа 45» П. Загребельного, «Нам спокій тільки снится» В. Собка, «В сорогу виходь на світання» Н. Тихого і повість М. Чабанівського «Стоїть явір над водою».*)

«Стоїть явір над водою» — це книга про ліси, про боротьбу за збереження й зольшення зелених багатств нашої країни. В літературі ця тема не нова: про ліси вже чимало писалося. Але М. Чабанівський по-своєму вирішує «лісову» проблему.

Головний герой повісті — Леся Помазан, звичайна сільська дівчина. Ще школяркою вона ширю полюбила ліс і вже тоді мріяла про зелений одяг для рідних місць. Проїшло немало років, перш ніж дівчина, озброєна знаннями, змогла принести користь справі, до якої лежало її серце.

Навчання в технікумі лісового господарства, практика в Байраках формують остаточно характер героїні, її погляди на життя. Коли Леся запитала Славку, чи любить він ліс і свою майбутню професію, він гірко посміхнувся і сказав: «Якщо казати правду, — не люблю. Я хотів стати поетом, але до інституту не прийняли, довелося йти в технікум».

І якщо для Славки поезія і ліс — речі різні, то для неї ліс — справжня поезія, рух, боротьба.

Потрапивши в Байраки, Леся робить все, щоб захистити «зеленого друга» від практики «суцільної вирубки лісу». Молода спеціалістка виступає в центральній пресі з хвилюючим закликом: «...думати не тільки про себе, а й про наступні покоління. Як то

*) Журнал «Дніпро» №№ 6, 7, 1958 р.

ім житиметься без явора, який самою природою покликаний чарувати людину своєю красою».

Академік Славін каже про Лесю, що вона «справжній... хоробрий борець з палким серцем».

Дівчина ця не зупиниться на досягнутому, а піде туди, «...де чорні бурі, степ, пісок і курява. А потім поїде в пустелю. І так усе життя. Аж поки не лишиться жодного шматочка голої землі». І справді, коли любиш свою професію, присвятив їй життя, не страшно боротьба з такими безгосподарними керівниками, як Ременю, який державними планами, процентами прикриває свою недалекоглядність.

Такими ж чесними і сумлінними захисниками лісу є і лісник Бувалець, і викладач технікуму Віра Захарівна.

Навіть Славка запалився невгасимою любов'ю до лісу. «Я все життя відам праці в лісах», — писав він в останньому листі до Лесі.

Герой твору М. Чабанівського — не сентиментальний мрійник, для якого явір над водою дорожчий, ніж інтереси держави. Ліс державі потрібен, що не рідко йому треба більше. І ніяк не можна заперечувати проти вдосконалення методів лісозаготівель. Героїня виступає лише як безкорисний захисник лісу, проти варварського знищення, за розумне його використання.

Щодо художніх засобів твору, то мова його проста, дохідлива. Інколи вона пересипана надмірним цитуванням, монологами, але це не знижує інтересу і цінності книги для читача.

Хочеться вірити, що багатьом юнакам і дівчатам книга допоможе розв'язати складне питання вибору професії, прищепить гарячу любов до природи.

Л. ЗАДВІРНА.

КИРОВОГРАД СЬОГОДНІ.

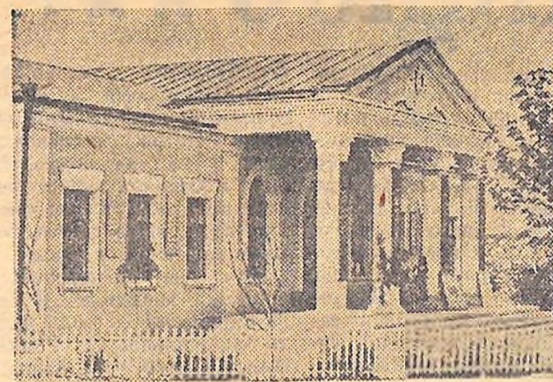
Вулиця Леніна. Фото В. КОВПАКА.

Островського аргентинському культурно-освітньому товариству, слова із роману «Як гартувалася сталь» на обкладинці квітка члена Спілки молоді Англії та багато інших фактів — все це підтвердження того, як твердо крокує по земній кулі Павло Корчагін, наскільки близький, зрозумілий його образ мільйонам людей.

І ще одне. Твори чудового радянського письменника Миколи Островського, його образно говорить інша експонована книга. Аркуші її обгоріли, вогонь знищив цілі абзаци тексту на персидській мові. В 1951 році в Тегерані поліція розгромила молодіжний клуб, підпала бібліотеку, кіоск, де продавалась література, в тому числі «Як гартувалася сталь».

Музей Миколи Островського веде листування із зарубіжними друзями, які

З фотоапаратом по області

На знімку. Рівнянський районний Будинок культури. Фото: В. КОВПАКА.

Наші гості

Вже кілька днів у Кіровограді з великим успіхом проходить гастролі Державного симфонічного оркестру Грузинської РСР.

У бесіді з кореспондентом «Молодого комунар» головний диригент оркестру Захарій Хуродзе розповів:

— Наш колектив — один з найстаріших в країні. Він був заснований ще в 1925 році відомим композитором Іваном Паліюшвілі. Пізніше на чолі оркестру в різні роки його існування стояли такі видатні диригенти, як Євген Мікеладзе, народний артист СРСР Одісей Дімітріаді, а останнім часом Захарій Хуродзе і заслужений діяч мистецтв Грузинської РСР Джемал Гокіелі.

Цілоком зрозуміло, що склад оркестру децю змінився. Зараз переважну більшість нашої колективу складає молодь. Серед ветеранів оркестру є чудові музиканти. Це, насамперед,

заслужені артисти республіки — концертмейстер оркестру Юрій Цхумлідзе, перший валторніст Лео Ткабладзе, перший скрипаль Михайло Шуклер, контрабасист Тимофій Семеновський та інші. За 35 років свого існування наш колектив побував майже в усіх братніх республіках.

На Україні оркестр вперше в Кіровограді ми прибули після двотижневих гастролей у Вінниці. У вашому зеленому місті пробуємо десять днів. Сім концертів дамо в літньому театрі парку ім. В. І. Леніна, два — в міському парку і один — для робітників заводу «Червона зірка». Глядачі Кіровограда зможуть почути у виконанні оркестру твори грузинської, російської і зарубіжної класики.

В наших концертах бере також участь народна артистка Грузинської РСР Мері Накашідзе.

Малий фейлетон

КУ-КУ, МИКОЛО ДАНИЛОВИЧУ...

По алейці Кіровоградського дитячого парку імені Павла Морозова біжать хлопчик і дівчинка. Вони час від часу зазирають у куші, за стовбури дерев.

— Миколо Даниловичу! — Аг-о-ов! — Де ви? Відповіді не чути.

— Знов немає, — плаче дівчинка. — Знайдемо, — заспокоює подружку хлопчик. — Ось побіжимо тільки по цій алейці...

— Боюсь... Тут темно... — Нічого, зате Миколо Даниловича зловимо... І таки справді зловили... Керівник фізкультурних гуртків дитячого парку обкладив акацією, поправляючи новенький галстук. — Ку-ку, Миколо Дани-

ловичу, ку-ку... А ось і ми...

— Тьху, що вам треба? — Сьогодні ж заняття волейбольної і шахової секцій...

— Ну, то й що з того? — Хочемо у м'ячика погратися...

— А бодай ви скисли... Мені ж потрібно поспішати на побачення.

— Давайте з нами частіше робити побачення, — просять діти.

— Що-о? З вами побачення?..

...А керівництво дитячого парку дивиться на цю сцену і мовчить, мов води у рот набрало. А слід було б сказати коротко і просто:

— До побачення, Миколо Даниловичу Царенко! Не треба нам таких вихователів.

В. ЧАБАНЕНКО.

хочуть більше знати про життя, творчість письменника-комуніста.

У виставці музею відкрита невелика виставка подарунків із Китаю. Кожна річ образно говорить про любов, глибоку повагу китайського народу до Миколи Островського. В Китайській Народній Республіці є школи, класи, училища імені Павла Корчагіна.

Кожного дня гостинно розкриваються двері квартири-музею. Разом з трудящими нашої Вітчизни тут буває немало іноземців.

Тільки за останній час у залах побували гості з Афганістану, Угорщини, Італії, Іраку, Польщі... Часто Раїсу Порфирівну, дружину письменника, просять розповісти про деталі біографії Миколи Олексійовича, які не відображені в романі. Такі бесіди звичайно проходять у меморіальних кімнатах, де все зберігається так, як було за життя письменника.

Б. ЛУК'ЯНОВ.

ЖАРТИ

— А чого це так сильно образився наш комсорг?
— Ще б пак. Його назвали старим бюрократом, а йому всього лише 20 років.

Лекції для молоді у нас справді нудні, але зате ми їх влаштуємо дуже рідко.

— Ви розбираєтесь у птахів? — запитав філолог математика.

— Дуже добре розбираюся.

— Тоді скажіть мені, який з двох птахів, що сидять на дереві, дрізд, а який — дятел?

— Що за запитання? — відповів математик. — Той птах, що сидить біля дрозда, і є дятел.

На всякий випадок

Щоб хліб не засихав, його треба зберігати в металевому посуді, закритому покрішкою. Сухий хліб можна розм'якшити. Для цього його кладуть в металеву посудину, щільно закривши її покрішкою. Потім цю посудину ставлять у другу посудину з гарячою водою і накривають товстою тканиною. Коли вода прохолоне, хліб буде м'яким.

Щоб варення не цвіло при зберіганні, його покривають тонким шаром воску. Для цього віск розтоплюють і заливають ним поверхню простилого варення. Потім банку накривають папером і обв'язують.

Гірчиця, розведена в молоці замість води, значно краще зберігається, не засихає.

Цибулю-ріпку зберігають у сухих підвалах при температурі від 1 до 20°. У сховищі роблять полиці з рейок, на які насипають цибулю шаром 35—50 см. Перед засипанням цибулю обрізують, відокремлюючи сухі стебла, сортують і добре просушують. Сховища треба добре вентилувати.

Хо Ші Міна переобрано президентом ДРВ

ХАНОЙ, 15 липня. (ТАРС). Як повідомляє В'єтнамське інформаційне агентство, сьогодні на пленарному засіданні сесії Національних зборів ДРВ президента Хо Ші Міна було одногослосно переобрано президентом Демократичної Республіки В'єтнам.

Тон Дик Тханг, голова постійного комітету Національних зборів першого скликання і голова вітчизняного фронту В'єтнаму, був одногослосно обраний заступником президента республіки, а Чинг Тінь, член політбюро ЦК партії трудящих В'єтнаму, був одногослосно обраний головою постійного комітету нових Національних зборів ДРВ.

Національні збори обрали також шість заступників голови, 14 членів і п'ять кандидатів у члени постійного комітету Національних зборів ДРВ.

ВІДСТАВКА УРЯДУ КІСІ

НЬО-ЙОРК, 15 липня. (ТАРС). Як повідомляє кореспондент агентства Юнайтед Пресс Інтернешнл з Токіо, сьогодні ввечері уряд Кісі вийшов у відставку.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

Павло Корчагін КРОКУЄ ЗА РУБЕЖАМИ БАТЬКІВЩИНИ

На міжнародному конгресі радянський представник звернув увагу на ім'я і прізвище одного делегата. Там, де реєстрували прибулх, було написано: Павло Корчагін.

Хто міг носити ім'я героя роману Миколи Островського «Як гартувалася сталь»? І ось перед делегатом нашої Вітчизни стоїть негритянський юнак. Широко посміхаючись, він міцно потискує руку і, представляючись, говорить: «Павло Корчагін!»

Чи давно носить юнак це ім'я? Так, з дитячих років. Радянська людина почула з уст молодого друга історію, яка не могла не схвилювати.

Хлопчик-негр працював на цукровій плантації. Одного разу хазяїн жорстоко побив його. Страждаючи від болю, малюк вирішив покінчити з собою. В цей час один із його товаришів-робітників приніс книгу «Як гартувалася сталь» на англійській мові і прочитав її негрові. Хлопчик був

вражений. Ні, він повинен жити, повинен боротися. Ось з того часу негритянський хлопчик і почав називати себе Павлом Корчагіним.

Павло Корчагін! Він надихав і героїчних бійців В'єтнама у дні битв з французькими колонізаторами. Протягом чотирьох місяців на привалах, у перервах між боями книгу «Як гартувалася сталь» переписувала від руки група солдатів. Ми бачили цей примірник. Він є справжньою реліквією і зараз експонований у квартирі-музеї Миколи Островського.

Про мужню боротьбу демократичної молоді Ірану образно говорить інша експонована книга. Аркуші її обгоріли, вогонь знищив цілі абзаци тексту на персидській мові. В 1951 році в Тегерані поліція розгромила молодіжний клуб, підпала бібліотеку, кіоск, де продавалась література, в тому числі «Як гартувалася сталь».

Присвоєння імені Миколи